

den 26 December.

Al de brieven van de graven beschouwen dit gevecht als beslissend.

Van den 23sten. Het Hof der Pairs heeft, in deszelfs zitting van den 19den, zijne beraadslagingen begonnen over de competentie van het Hof in de zaak van het groote proces, dat thans voor hetzelfde aanhangig is. Na zich daartoe in alle opzichten bevoegd te hebben verklaard, heeft het bepaald, in de volgende zitting uitspraak te zullen doen over in de in beschuldiging stelling der verschillende beklaagden. Het zal in de eerste plaats uitspraak doen over het lot der beschuldigten, welke de procureur-generaal aan deszelfs wijsheid heeft overgelaten, vermits dezen vermoedelijk in vrijheid zullen worden gesteld.

De *Message des Chambres* behelsde voor eenige dagen een artikel, strekkende, om de Fransche kapitalisten af te raden, zich in te laten met speculatiën in Nederlandsche fondsen, welke door eene vereeniging van bankiers ter beurze van Parijs waren aangebragt. Zijn hoofdargument steunde voornamelijk daarop, dat het onbillijk was, aan den bekenden en erkenden vijand van Frankrijk eenige meerdere hulpmiddelen aan de hand te geven. Heden vinden wij in de *Gazette de France* een antwoord op dit artikel van den *Message*, aldus luidende:

» Wij zullen thans de vraag niet onderzoeken, of het niet beter ware, alle vreemde fondsen van onze beurs te weren.

» Parijs draagt er roem op, het middelpunt van beschaving en vrijheid te zijn, en zoude ook in dit opzicht niet voor de andere beurzen en hoofdsteden van Europa willen onderdoen.

» Het kan den steller van het artikel in den *Message* niet onbekend zijn, dat geld en talenten tot alle landen behooren. De kapitalisten zullen dus of alle zekerheid in de effecten der Nederlanden vinden en dezelve koopen, ondanks de vermaningen van den *Message*, of zij zullen daarin gevaar vinden en dien ten gevolge zich daarvan onthouden. In beide gevallen komen dus de vermaningen van het bewuste artikel op niets neder.

» Sedert wanneer heeft men gezien, dat de publieke fondsen van een land, beheerscht door eene constitutie en onderworpen aan de stemming der Kamers, geld storten in den zak des Konings, die over dit land regeert?

» Waarom zoude men van de Parijssche beurs de fondsen geweerd hebben van een land, dat in vrede met Frankrijk is, en altijd op de naauwgezette wijze zijne verbindtenissen heeft nageleefd?

» Hebben die zelfde personen, welke zich thans tegen de Nederlandsche fondsen verzetten, niet soortgelijke kreten aangeheven, toen de Cortès en de Spaansche junta aan onze beurs verschenen?

» Hebben zij niet de Belgische leening geroemd en geprezen? en echter was nimmer het bestaan van België minder hecht en vast, dan toen deze leeningen aangegaan werden.

» Het door den *Message* medegedeelde artikel is klaarblijkelijk door Belgische belangen ingegeven, en is vermoedelijk ontstaan uit de vrees, die men koestert voor eene vergelijking, welke men zoude kunnen bewerkstelligen tusschen de publieke fondsen van het koninkrijk der Nederlanden en die van deszelfs droevigen nabuur.

» Men moet dus in dit artikel niets meer, dan een' aanval der Belgische fondsen op de Nederlandsche fondsen zien. Het is zeer onvoorzigtig de vergelijking uitgelokt te hebben; zij konde wel eens eene uitkomst hebben, geheel strijdig met die, welke men daarvan verwachtte."

BELGIE.

BRUSSEL den 22 December.

In den *Belge* leest men het volgende artikel: Is het waarheid, dat er tot op dit oogenblik bij het ministerie van oorlog nog geene maatregelen genomen zijn, om een stelsel van verdediging voor de beide Vlaanderen te organiseren?

Is het waarheid, dat een Belg, die sedert drie jaren te Brussel gevestigd en de eenige is, die onder Koning Willem tot zoodanige operatiën is gebruikt geworden, benevens de majoor van den algemeenen staf, van Zwieten, thans kolonel, naar Holland geroepen is, omdat het Haagsche Kabinet vreest, dat deze persoon al te zeer het Hollandsche leger zoude kunnen tegenwerken bij eenen aanval, die thans vermoedelijk op de beide Vlaanderen, niet alleen te land, maar ook te water zoude geschieden?

Is het waarheid, dat onze kust geheel ontbloot is van verdediging in de omstreken van Adinkerken, waar eene ontschepping aan den vijand zoo groote voordeelen aanbiedt, dat hij in drie uren tijds het rijkste gedeelte van West-Vlaanderen vermeersteren en trachten kan, de steden Nieuwpoort en Yperen bij verrassing in te nemen, of ten minste de militaire gemeenschap der gansche provincie te onderscheppen?

Men schrijft uit Mons, dd. 20 December, als volgt: De landbewoners nabij den ijzeren weg, dien de mijnkompagnien van Fresnu niet ver van het dorp Quarignon aanleggen, hebben zich gisteren met geweld tegen de verdere voortzetting aangekant. Gansche benden van vrouwen vielen des achtermiddags over de werklieden heen; wierpen de kruiwagens onderst boven en deelden zelfs slagen uit. De werkzaamheden werden oogenblikkelijk gestaakt. De justitie onderzoekt het voorval. (Emanicip.)

ANTWERPEN den 21 December.

Het onderstaande is een artikel uit het *Journal du Commerce*.

» Gisteren tegen het vallen van den avond zag men eene buitengewone beweging op het plein van Meir. Eensklaps zag men er een gedeelte van het garnizoen, den randel op den rug en als tot eenige onverwachte expeditie geroepen, verschijnen. Men vroeg elkander met eene nieuwsgierigheid, die niet vrij was van allen angst, wat het verschijnen dezer gewapende magt, op zoodanig uur, te beduiden mogt hebben. Weldra zag men zich van allen angst ontheven. Tegen schemering trokken de soldaten de Borgerhoutpoort uit en men begreep, dat zij naar de grenzen moesten. Nu was alle ongerustheid verdwenen en het een' ieder' duidelijk, dat de gansche zaak niets anders was, dan een nieuw tooneel van het groote goochielspel, hetwelk nu reeds vier jaren lang gespeeld wordt. Men weet hier zeer goed, dat er op de Nederlandsche grenzen, van waar wij hier te naauwernood drie uren verwijderd zijn, niets omgaat, hetwelk het buitengewoon toezenden van troepen derwaarts noodig maakt, en in de dagbladen had men gelezen, dat de kamer der *postillons* (benaming, door het *Journal* aan de afgevaardigden gegeven, sedert zij een kostuum hebben aangenomen met een plaatje op de borst, zoo als de *postillons* gewoon zijn te dragen) voor de beurs der belastingsschuldigen eene nieuwe aderlating, onder de benaming van oorlogskosten, verordend had. Niemand liet zich alzoo door deze krijgsfinanciële list bedriegen; men raadde gemakkelijk, dat het een middel was, door de regeerders uitgedacht, om voor het oog der geadministreerden de zware en onnoodige belasting, waarmede zij hen drukken, te regtvaardigen. Men beklagde onze arme soldaten, die zich door den fiscus tot allerlei onnutte marschen en contramarschen veroordeeld zagen, en men ging uiteen, mompelende, dat die gansche troepenbeweging niets anders was, dan — eene ministeriële parade."

NEDERLANDEN.

's GRAVENHAGE den 21 December.

Blijkens alhier ontvangene berichten van den kapitein ter zee *Koopman*, kommanderende Zr. Ms. fregat *Diana*, gedagteekend, van de reede van St. Crax op Teneriffe, den 24 November, had genoemde bodem tot dus ver eene ongewoon voorspoedige reis gehad. Het fregat had den overtocht uit het Texelsche gat derwaarts in acht etmalen volbragt. Den 25 November dacht de kommandant de reis naar Java, in eens dore, te zullen voortzetten. Z. Exc. de huitenaut gouverneur-generaal, benevens deszelfs gezin genoten over het algemeen eene volmaakte gezondheid.

TWEDE KAMER DER STATEN-GENERAAL.

Zitting van Dinsdag, den 23 December.

In deze zitting is, nadat over eenige verzoekschriften, waarvan een uit Zaandam, nopens de regterlijke magt, verslag was gedaan, beraadslaagd over de begrotingswetten van 1835. Hunne Excellentien de ministers van binnen- en buitenlandsche zaken, van justitie en van financiën waren hierbij tegenwoordig.

Over genoemde wetten voerden achtereenvolgens tien redenaars het woord, te weten: de heeren *Backer*, op den *Hooff*, van *Dam van Iselt*, van *Alphen*, *Luzac*, *Schimmelpenninck*, *Luyben*, *Frets*, *de Bordes* en van *Nes*, welke ten voordeele daarvan spraken. Wel brachten zij verschillende bedenkingen in, maar vonden, dat die werden opgewogen door de voordeelen, die de tegenwoordige begroting aanbood. Zij was toch met vier en half miljoen beneden de vorige verminderd; de hoofdsom der grondbelasting was afgenomen en dit zou tot opbeuring van den landbouw strekken; bovenal had de Regering aan het verlangen van vele leden voldaan, om het hoofdstuk van de koloniën op de begroting te plaatsen, voor het tegenwoordige, *pro memoria*.

De heer van *Dam* beklagde zich ook, dat in een openbaar dagblad, hetwelk misschien uit het fonds der nijverheid bezoldigd werd, de minderheid in de Kamer beschimpt werd. De heer van *Nes* vond, dat de tegenwoordige begroting den stempel droeg van de leer der voorvaderen: daarin was namelijk de tering naar de nering gezet. Hij drong op nog meerdere bezuiniging der toekomst aan; doch vond de herziening onzer staatsregeling noodzakelijk, om die op eene groote schaal te kunnen tot stand brengen.

Daar nog verscheidene sprekers ingeschreven waren en de tijd reeds verstre-

ken was, werd de voortzetting der beraadslaging op heden avond bepaald.

In de avondzitting hebben de heeren van *Hemert*, *Donker Curtius*, *Reenen*, *Repelaar*, *Hooff*, *Schimmelpenninck* en van *Rappard* over de ontwerpen der begrotingswetten nog het woord gevoerd, en zich ten voordeele daarvan verklaard. De heer *Donker Curtius* heeft trachten te betoogen, dat de cijfer der begroting tot het laagst mogelijke peil gebragt is; en dat er aan eene zijde wel vele besparingen nog zijn te maken, doch dat aan den andere kant vele uitgaven eer te laag, dan te hoog gesteld zijn. De heer van *Reenen* heeft verklaard, dat de aanneming der begroting een offer was zijner bijzondere gevoelens, maar dat hij met zijne geëerde ambtgenooten, die des morgen het woord hadden gevoerd, instemde, om ditmaal toegevendheid te betoogen. De heer *Hooff* heeft inlichtingen gevraagd omtrent de wet op het personeel, en de inzichten der Regering over de bepaling van art. 24, § 3. De heer van *Rappard* wenschte het Vaderland geluk over de ditmaal heerschende eenstemmigheid tusschen de Regering en de Staten-Generaal; hij prees de Regering dat zij aan billijke verlangens gehoor heeft gegeven, en de Vertegenwoordigers die, met opoffering van hunne bijzondere meening, met de Regering instemmen. Die eenstemmigheid zal, naar hij hoopte, de Regering aansporen, om voort te gaan op den weg van bezuiniging en alzoo voor altijd te bevestigen de spreuk onzer Vaders: *Eendragt maakt magt*.

Z. Exc. de minister van binnenlandsche zaken antwoordde op eenige bijzondere aanmerkingen, in den loop der discussie gemaakt, en onder anderen op die van de heer van *Dam*, dat alleen de Staats-Courant het erkende officiële blad der Regering is, en nog wel alleen wat het officiële gedeelte aangaat.

Z. Exc. de minister van financiën verheugde zich over de gunstige stemming die ten aanzien der Staats-begroting in de Kamer bestond, en vond daarin vrucht van het gemeen overleg tusschen de Kamer en de Regering. Z. Exc. zo uit dien hoofde ook de begroting niet verdedigen en alleen slechts weinige bedenkingen in het midden brengen omtrent gedane vragen en geuite wenschen.

Ten slotte zeide Zijne Exc. te hopen, dat vertrouwen met vertrouwen, in schikkelijkheid met inschikkelijkheid zal worden beantwoord, waardoor het gemeen overleg tusschen de verschillende deelen der Wetgevende Magt zal worden bevestigd en gehandhaafd. Mogt het waar zijn, dat niet ééne stem zich tegen de begroting verklaarde! zoodanige uitkomst zou de Regering bemoedigen in de moeilijke omstandigheden, waarin wij ons steeds bevinden; het zou de natie doen zien, welk vertrouwen men in de regenten stelt; dergelijke eenstemmigheid zou het bolwerk voor allen zijn; zij zou ten hake verstrekken in de woerdende zee, en de stuurmannen van het schip van Staat zouden geschraagd worden in hunne pogingen, om dat schip met vlaggen en wimpels, dat is te zeggen, zonder schade of oneer, in behouden haven te brengen.

Nadat de heer *de Bordes* nog den minister van binnenlandsche zaken had beantwoord, zijn de beraadslagingen gesloten en is men ter stemming overgegaan. Twee ontwerpen van wet zijn met eenparigheid van stemmen aangenomen; het zijn die tot vaststelling van 's Rijks uitgaven voor 1835 en tot aankoop en aflossing van schuld in dat jaar. Het ontwerp van wet, houdende de middelen, is met 49 tegen 2 stemmen aangenomen. Tegen stemden de heeren van *Meeuwse* en *Ingenhousz*.

Namens de commissie tot de verzoekschriften deed de heer *Hooff* verslag op een rekest van den heer *Teding van Berkhout*, te Haarlem, die zich beklagde over eenen bestaanden stedelijken accijns, hetwelk ter zijde werd gelegd. Dit het laatste verzoekschrift, hetwelk bij de Kamer aanhangig was.

De Voorzitter zeide, dat, geene dringende werkzaamheden de bijeenhouding der Kamer vorderende, hare zittingen werden geschorst.

AMSTERDAM den 24 December.

Men meldt uit Hamburg, dd. 11 December, dat, volgens de in den *Börsen Halle* voorkomende scheepstijdingen, de Oldenburger loodsen een berigt hebben medegedeeld, houdende, dat zij niet ver van het eiland Norderney, op ongeveer 14 vadem diepte, den mast van een schip uit het water hebben zien te voorschijn komen, waaraan zich een zeil bevond. De mast was groen geschilderd en naar hunne meening was het de mast van een stoomschip. Men had duidelijk waargenomen, dat de mast onder water vast zat en gedurende twee dagen hadden de loodsen gepoogd, om het tuig van het schip naar boven te brengen, doch te vergeefs, uit hoofde van het stormachtige weder. Men meent, dat dit berigt, in verband met de vroeger op het eiland Baltrum gevondene brieven, de onderstelling versterkt, dat de stoomboot *the Superb* daar omstreelt verongelukt is. Te Emden is den 11 December een in zee drijvend gevonden kistje aangebragt, gevuld met vrouwelijke kleedingstukken, hetwelk, luidens het manifest van de stoomboot *Superb*, aan een der met dat ongelukkige vaartuig uitgezeilde passagiers heeft behoord.

VLISSINGEN den 19 December.

De Belgische ministeriële dagbladen zijn hevig gebeten op de verhooging van 25 pct. van de katoenstoffen, die te Java zullen worden ingevoerd; zij menen dit eene aanranding van het regt der volken, een' wraakzuchtigen maatregel, die de verschrikkelijkste *représailles* van België zal ten gevolge hebben. De *Moniteur*, onder anderen, somt de ontzettende verliezen op, die de Gentsche katoen-fabrikanten door dezen maatregel hebben geleden, en welke verliezen hun door het Belgische gouvernement zullen worden vergoed; hij noodigt het Belgische bestuur uit, oogenblikkelijk weêrwraak te nemen over een' maatregel, die de Belgische fabrieken genoegzaam vernietigt, en de thans in Holland uitgewekene en aldaar gevestigde Belgische fabrikanten tot bezitters van miljoenen zal maken. Hij wil, dat men op alle Hollandsche producten eene verpletterende belasting heffe; dat men den handel van Holland met een' slag vernietige, de bronnen van rijkdom en welvaart der wraakzuchtige moerasbewoners verstoppe, hen de hartader afsteke; en waardoor? Hooft het gij allen, die ooren hebben: door het verbod, om *pankaring* en *schelvisch* van *Hollandsche visschers* aan den *Doel* te koop! Ijselijke wraak! diepdoordachte maatregel van *représaille*; de garnaal-visschers zullen nu elders hunne vangst ter markt brengen, en de Antwerpsche lekkerbekken, door de schranderheid van den *Moniteur*, van hunne lekkerste schotels beroofd worden, en dat wel tegen het naderen der groote vasten. Arme smulbroers! in plaats van eene tarbot à la sauce *quante*, of een' kabeljauwstaart à la *matelot*, zult gij u nu met overjarigen noordschen stokvisch moeten behelpen; in plaats van lekkere kringschelvisch welke aanblik alleen de geestelijke heeren deed watertanden, en hunne ziel geheel in hunne maag verplaatste, zal er nu een *ragout à la crapaudine* van *Ostendische mosselen* hunnen eenigen troost uitmaken. Men zal u hooren schreeuwen: » Wat heeft de staatkunde met de gastronomie gemeen? » Men zal veelt uwer senateurs, wier *corpulence* zeer weinig voor hunne soberheid getuigt van hunne tribunes » over de aanranding der kunsten en wetenschappen, principaal met betrekking tot de kookkunst, hooren jammeren: » Men moeten er dan geene *représailles* worden genomen? » Het Hollandsche Gouvernement brengt de Belgische katoenen een' slag toe, die zoo eventjes 9 à 10 miljoen des jaars belooft; kan dan het Belgische bestuur wel schitterender grooter en gevoeliger weêrwraak nemen, dan het verbod, om *Hollandsche pankaring* te koop? De *Moniteur* heeft gelijk: *vive les gens d'esprit!*

2. Uit Leuven wordt het volgende gemeld: Een kommissaris van de letterkundige sociëteit is belast geworden met het ter onderteekening aanbieden van eene lijst voor een bal en concert, ter viering van den verjaardag van Z. M. *Leopold*. Deze intekeningslijst is in meer dan 1500 hulzen ter intekenening aangeboden, en het getal der intekenaren was — 35, waaronder 23 ambtenaren, uit het slijk der schandelijkste omwenteling voortgekomen, en geboren onder teekenaren van alle vaderlandschlievende bewijzen van zulk eenen aard. Wat is er van de geestdrift der Leuvenaren, die warme omwentelingsgezinden, geworden? Helas! Ook zij hebben op eene verschrikkelijke wijze hunne rekening buiten den waard gemaakt. De revolutie moest hare universiteit in haren ouden glans doen herleven; de vrijheid van het onderwijs doet twee groote, met elkander wedijverende, instellingen ontluiken; de vrije universiteit en de R.-Katholiek universiteit. De handel van die stad zoude drizendvondig herleven; en alles ledig; eene doodsche stilte heerscht in alle fabrieken, en het ontwerp van het kanaal naar 's Hertogenbosch bleef in de sleur. Maar zij hebben den *lijsten* wel missionarissen en processien. (Lynx.)

GRONINGEN den 25 December.

Volgens een berigt in de *Haarlemsche Courant*, is de heer *H. P. Scholt*, die zich met een deel zijner gemeente van Doeveren, Genderen en Gansoij van de Nederlandsche Hervormde Kerk heeft afgescheiden, dien ten gevolge door het Provinciaal Kerkbestuur van Noord-Brabant bepaaldelijk als predikant gedimiteerd.

Mr. J. D. MEYER.

Het treurig verlies, dat niet alleen de Regtsgeleerdheid in het bijzonder, maar ook ons Vaderland in het algemeen, onlangs geleden heeft door het afsterven van den zoo verdienstelijken, wereld-beroemden Mr. J. D. MEYER, gaf ons aanleiding tot het nederstellen van het onderstaande necrologische artikel:

JONAS DANIEL MEYER word te Arnhem, den 15 September 1780, uit Israëlsche ouders geboren, die zijne opvoeding met groote zorg bewerkstelligde. Van zijne eerste jeugd af aan gaf hij de gelukkigste kenteekenen van geschikthe-

tot de beoefening der fraaije letteren, en reeds vroegtijdig bevond hij zich in staat de akademische loopbaan te betreden en dat wel in eenen ouderdom, waarin de meeste jongelieden nog de grondbeginselen der talen op de latijnsche scholen beoefenen. Als elfjarige knaap woonde hij de lessen in de oude letterkunde bij van den hoogleeraar WYTTENBACH, aan de doorluchte school te Amsterdam, en werd in de dagbladen tot voorbeeld aangehaald eener jonge geleerdheid. Hij oefende zich vervolgens in de Regtsgeleerdheid bij den hoogleeraar CRAS, en verdedigde, in 1796, onder voorzitting van dezen voortreffelijken leermeester, eene Dissertatie, tot titel voerende: *Disputatio Juridica sistens dubia de doctrina, post eros ex majorum pactis non teneri*. Kort daarop vertrok hij naar Leiden, om aldaar in de Regten de verschillende graden te verkrijgen. Naar Amsterdam teruggekeerd zijnde, vestigde hij zich te dier stede als advocaat en had toen zijn zestienste jaar bereikt. In 1803 was hij een der mededingers naar den prijs, welke door de akademie te Berlijn was uitgelooft op de beantwoording van deze vraag: *Kan de zedelijke waardering van eene daad in aanmerking komen bij het daarstellen eener lijfstraffelijke wet? en, in geval van bevestiging, in hoeverre kan dezelve daarbij in overweging worden genomen?* Daar het door den heer MEYER ingezonden antwoord te laat was aangekomen en dus niet tot mededinging kon worden toegelaten, werd er eene vereerende melding van hetzelfde gemaakt in het programma dezer maatschappij, en, in 1804, te Amsterdam door den druk openbaar gemaakt. In 1808 slaagde MEYER gelukkiger: het geleerde genootschap te Nimes bekroonde het door hem, op eene uitgeschrevene prijsvraag, gezonden antwoord, welke vraag in deze woorden verrat was: *Te bepalen het grondbeginsel van den Interest, de toevallige omstandigheden en zijnen invloed op de zeden*. Dit antwoord, merkwaardig zoo door deszelfs stijl als kernachtige redeneerkunde, is afzonderlijk te Amsterdam uitgegeven in het jaar 1809, en heeft hem den titel verschaft van corresponderend lid van het genootschap van Nimes. LODEWIJK, de Koning van Holland, wist, als beschermder der fraaije letteren, zijne bijzondere verdiensten naar waarde te schatten en benoemde hem, in 1808, tot lid van het Instituut en tot directeur der *Gazette Officielle*. In 1809 kwam hij in van het bestuur zijner kerk en bewees aan dezelve groote diensten. Onder het Fransche bewind werd hij, in 1811, Regter ter Instructie bij de Regthank van Eersten Aanleg te Amsterdam en lid van den Departementalen Raad van de Zuiderzee. Hij bepalde zich niet bij de reeds zoo werksame vervulling dezer beide bedieningen, maar wist te midden van dit alles nog den tijd te vinden ter vervaardiging van een voortreffelijk werk, te Amsterdam en Parijs in 1813 uitgegeven, onder den titel van: *Principes sur les questions transitoires*. Hetzelfde was in de Fransche taal geschreven, even als de beide voorgaande stukken; eene bijzonderheid, welke nog meer luister bijzet aan de talenten van dien geleerden Schrijver, terwijl zijne stijl hoogst duidelijk en zuiver was, en niet de minste kenmerken droeg van den haar vreemden grond. De heer MEYER, even goed Burger, als groot Schrijver en schrander Regtsgeleerde, weigerde zijne hulp niet, toen de Fransche Overheid in de maand November 1813 Amsterdam verlaten had, om een deel uit te maken van het voorloopig Regentschap van gemelde stad, hetwelk zich vormde ter handhaving van orde en rust; de diensten, welke hij daar bewees, deden hem rangschikken onder het getal der aanzienlijken; welke in 1814 werden opgeroepen tot stemming over de grondwet der Vereenigde Provinciën. Hij was een der voornaamste schrijvers van de *Brieven van eenige Regtsgeleerden over de aanstaande Wetgeving*, die te Leiden in hetzelfde jaar het licht zagen in de Hollandsche taal, welke de heer MEYER, in weerwil dat hij, in punten van een algemeen Europeesch belang, eene meer overal bekende taal meende te moeten bezigen, geenszins liet ten achteren staan. In 1815 tot secretaris aangesteld van eene commissie, belast met het ontwerpen van een project van grondwet voor het Koninkrijk der Nederlanden, werd hij bovendien onder de eerste benoemingen begrepen van de Ridderschap der Orde van den Nederlandschen Leeuw, en in het volgende jaar (1816) zat hij bij de eerste openbare vergadering van het Koninklijk Nederlandsche Instituut voor. Op zijn verzoek ontving hij, in 1817, een eervol ontslag als regter ter instructie, en van dien oogenblik af aan legde hij zich op nieuw op het beroep van Regtsgeleerde toe, hetwelk hij met zulk een goed gevolg mogt uitoefenen, tot dat hij op den 6 December 1834 aan zijne betrekkingen en vrienden door den dood ontrukte werd.

Behalve de werken, welke wij reeds in dit artikel hebben aangehaald, bestaan er nog van zijne hand de volgende geleerde Lettervruchten: *Mémoires sur la nécessité d'une Haute Cour Provisionaire*, te 's Hage in de Nederduitsche en Fransche talen uitgegeven. Onze dagbladen en andere geschriften hebben met den meesten lof van dit boekje gesproken. Voorts: *Esprit, Origine et Progrès des Institutions Judiciaires*, te 's Hage en Amsterdam in de jaren 1819 tot 1823 in het licht gegeven, houdende 6 deelen in 8vo. Een werk, waarvan met regt gezegd werd, dat het te gelijk over de Geschiedenis, Staatskunde en Wetgeving een licht doet opgaan, hetwelk aan de Europeesche Letterkunde ontbrak en den geleerden schrijver eenen bijzonderen rang onder zijne tijdgenooten deed bekleden. Holland mogt er zich op beroemen, een zoo diep wijsgeerig werk te hebben opgeleverd, hetwelk door geheel Europa bekend is en hoog geschat wordt. Ook is men nog aan zijne hand verschildigd eene verhandeling *Over de Nederduitsche benamingen der maanden*, welke is opgenomen in de verzamelingen der tweede klasse van het Koninklijk Nederlandsche Instituut, 1ste deel. *Aanmerkingen op den regel, volgens welken ieder mensch onschuldig of deugdzaam wordt verklaard, tot dat daarvan een tegenstrijdig bewijs voortvloeit*, opgenomen in het tijdschrift der hoogleeraren H. W. TYDEMAN en N. VAN KAMPEN, te Leiden, onder den titel van *Mnemosyne* uitgegeven. Laatste schreef MEYER nog een algemeen gezocht en om deszelfs innerlijke waarde hoog gepezen werk: *de la Codification en général et de celle de l'Angleterre en particulier*, hetwelk in 1830 te Amsterdam en Londen het licht zag, uitmakende 2 deelen in 8vo. Voorts is nog gedrukt, doch niet openlijk uitgegeven, een *Pleidooi in zake van LODEWIJK-BONAPARTE*, enz., uitgesproken voor de regthank van eersten aanleg te Haarlem, van 21—23 Maart 1820, door Mr. de regthank van eersten aanleg te Haarlem, van 21—23 Maart 1820, door Mr. J. D. MEYER, 1834 in 8vo. Van de Brusselsche akademie, even als van verscheidene buiten- en binnenlandsche geleerde genootschappen, was MEYER lid, en correspondent der Hoogeschool te Göttingen. Tevens werd hij, kort vóór zijn overlijden, met de Fransche Ridder-orde van het Legioen van Eer begiftigd. (Leidsche Courant.)

AANKOMST EN VERTREK VAN SCHEPEN.

Den 16 December lag kapit. Q. A. Jonckhoff, met het kofschip *Zeldenrust*, te Bordeaux zeilklaar, gedestineerd naar Amsterdam.

De KOMMISSIE voor de ZONDAGSSCHOLEN berigt aan hare Stadgenooten, dat zij weder op Vrijdag, den 2 Januarij aanstaande, des namiddags te drie uren, in het Provinciehuis zal vergaderen, ten einde Personen van 16 jaren oud en daar boven, die van het Ouderwys op die Scholen gebruik wenschen te maken, Bewijzen van Toegang te verleen.

GRONINGEN den 26 December 1834.

KOMMISSARISSEN over de SPIJSUITDEELING aan BEHOEFTEGEN te GRONINGEN verwittigen de belanghebbenden, dat de EERSTE UITDEELING zal plaats hebben op ZATURDAG, den 3 Januarij 1835, op gewone tijd en plaats MUNKS.

ROLDE den 22 December 1834. Mijne geliefde Echtgenoot EGBERTA ROELINA PELINCK verloor heden zeer voorspoedig van eenen welgeschapenen ZOON.

Familie en Vrienden gelieven deze algemeene bekendmaking tevens voor eene bijzondere aan te nemen.

E. J. BORGESIUS,
Predikant.

Heden beviel voorspoedig van eene DOCHTER J. COOTSTRA, geliefde Echtgenoot van WM. GERBERS.

Bij GRONINGEN den 23 December 1834. Heden beviel van eene DOCHTER B. E. MEIUIZEN, Echtgenoot van D. VAN HOUTEN.

PS. Dienende deze tevens tot bijzondere kennisgeving.

Werden wij op den 19 dezer door het verlies van ons Zoontje in droefheid gedompeld, heden werd onze smart gelenigd door de geboorte van eene welgeschapene DOCHTER.

Strekke deze tot kennisgeving aan Vrienden en Bekenden.
GRONINGEN den 23 December 1834. C. KUITERT, Goud- en Zilvermid.
J. KUITERT, geb. WOLTERS.

GRONINGEN den 21 December 1834. Heden namiddag te half drie overleed alhier, in den ouderdom van ruim 74 jaren, Mevrouw ELISABETH DIJKE-MA, Wedw. van S. GELSEMA, na eene kortstondige, doch hevige ziekte van tien dagen.

P.S. Vrienden en Bekenden gelieven deze zoo wel voor algemeene als bijzondere kennisgeving aan te nemen.

TIJMSWEER den 24 December 1834. Heden morgen overleed, tot mijne bittere droefheid, mijne hartelijk geliefde Echtgenoot BOUKE GEERTS FIEBENS, na eene kortstondige ziekte, in den ouderdom van bijna 33 jaren, waarvan wij bijna 15 jaren in den gelukkigsten echt waren vereenigd. Treurende geef ik alleen door deze van dit voor mij zoo smartelijk verlies kennis aan Familie en Bekenden, zuiende alleen door mij uiterlijke teekenen van rouw worden aangenomen.

M. E. TONKES.

Op heden wordt bij R. J. SCHIERBEEK uitgegeven:

ALMANAK DER MAATSCHAPPIJ:
TOT NUT VAN 'T ALGEMEEN,
VAN HET DEPARTEMENT GRONINGEN, voor 1835.

H. FRIJLINK, te Amsterdam, geeft heden uit en heeft alom verzonden:

I. NEDERLANDSCHE VOLKSALMANAK voor 1835 (Vijfde jaar); met bijdragen van onderscheidene Nederlandsche Dichters en Prozaschrijvers, en voorts met Platen van de Heeren TEN CATE, OOSTERHUIS, NIEUWHOFF en VEELWAARD. De prijs is ingenaaid 60 Cents, en in karton en koker, verguld op snede, f 1—20.

II. Een Tweede en vermeerderde Druk van den NEDERLANDSCHEN VOLKSALMANAK voor 1831 (Eerste jaar), gedrukt op het Formaat der volgende jaren, en versierd met nieuwe Platen van de Heeren HAANEN, OOSTERHUIS, TETAR, VAN ELVEN en VEELWAARD. Onderscheidene Medewerkers van dit Jaarboekje hebben dezen Herdruk met Nieuwe Bijdragen in Proza en Poëzij vermeerderd. De prijs is ingenaaid 60 Cents. Bezitters echter van den Eersten Druk (die 50 Cents gekost heeft) kunnen hun Exemplaar, met bijbetaling van 10 Cents, in alle Boekwinkels tegen dezen Tweeden Druk inruilen. Ook zijn Exemplaren in karton en koker, verguld op snede, à f 1—20 te bekomen; doch deze moeten voor rekening onthouden worden.

Mr. E. J. OFFERHAUS, Advokaat en Notaris, ter residentie van Groningen, gedenkt, op Dingsdag, den 30 December 1834, des avonds te 7 uren, ten Huize van den Kastelein J. EEKHOFF, Tz., aan de Groote Markt, publiek te verkoopen:

I. Eene welbekante en zeer ter nering staande BEHUIZING, zijnde eene BROODBAKERIJ, Zuidzijde in den Karolieweg, wordende door J. SCHOLTENS bewoond, T 57 V en rood E 142.

II. Eene ruime WONING, staande Westzijde in den Breeden gang, aan het Schuitendiep, wordende door G. DE LEEUW bewoond; N 154 V en rood P 185.

III. Eene DITO, naast het voorgaande perceel, wordende door de Wedw. COLLE bewoond, N 155 V en rood P 186.

Over perceel I kunnen f 1600, naar 5 pCt. interest, blijven uitstaan. Gemelde Goederen kunnen des daags vóór en op den dag van Verkoop, des namiddags van 2—4 uren, worden gezien. Alles om op den 1 Mei 1835 te aanvaarden.

Mr. E. J. OFFERHAUS, Advokaat en Notaris.

Ten overstaan van Mr. J. W. QUINTUS, openbaar Notaris, residerende te Groningen, zullen, op Dingsdag, den 6 Januarij 1835, des avonds te 7 uren, ten Huize van H. VAN DER LAAN, aan de Groote Markt, aldaar, publiek worden Verkocht, ten verzoeken der Erfgenamen van wijlen Mevrouw H. A. ENTRUP, Weduwe J. BEEKHUIS:

I. Eene groote, hecht-sterke HEEREN BEHUIZING, geteekend letter K no. 81 V, met ruime WOON- en PAKKELDERS er onder, eene WONING ter zijde, benevens groote KORENZOLDERS en eene STALLING er achter, staande en gelegen Westzijde in de Oude Ebbingestraat, op den hoek van het Loopende Diep, bij den Ebbingehoog. II. Eene net doortimmerde BEHUIZING, geteekend letter H no. 200 V, staande Oostzijde in de Nieuwe Ebbingestraat. III. Eene BEHUIZING, staande in den Achter-den-Muur, tusschen de Boteringe-en Kijk-in 't Jatstraten, Noordzijde, geteekend letter E no. 85. IV. De HALFSCHIED in den EIGENDOM van ongeveer 5 Bunders Land, gelegen te Godlinze, wordende door JAN LAMMERTS OOSTERHUIS onder vaste beklemming gebruikt, voor eene jaarlijksche, op Midwinter verschijnende, huur in het geheel van f 50—00; dus voor deze halfscheid f 25—00. V. Een aangename TUIN, waarin 2 Zomerhuisjes, uitzigt hebbende over het Land buiten de Ebbingepoort en den Stads Wal, gelegen aan den Korreweg, te Groningen; geteekend letters LL no. 234 V en LL 4 V. VI. Eene VROUWEN ZITPLAATS in de Martini Kerk, te Groningen, zijnde de Ade Plaats in de derde beschotene Bank, ten Westen van den Predikstoel, no. 793.

Om alle Perceelen op den 1 Mei, edoch no. 5 op Gregorie 1835 en no. 4 dadelijk te aanvaarden; kunnen gemelde Goederen worden bezigtigd: Perceel no. 1 daags vóór den Verkoop, des voormiddags van 10 tot 12 en des namiddags van 2 tot 4 uren; de overigen daags vóór en op den Verkoopdag, des namiddags van 2 tot 4 uren.

Ten overstaan van Mr. J. W. QUINTUS, openbaar Notaris, residerende te Groningen, zullen, ten Huize van den Logementhouder S. OLTkamp, in den Toelaat, aan de Groote Markt, te Groningen, op Vrijdag, den 9 Januarij 1835, des avonds te 7 uren, publiek worden verkocht:

I. Eene groote, royale, zeer net doortimmerde HEEREN BEHUIZING, staande Oostzijde in de Heerestraat, te Groningen, geteekend letter E no. 59, met eene OPENE PLAATS en een TUINTJE of BLEEKVELD, hebbende eenen vrijen Gang ter zijde en eenen vrijen Uitgang in de Gelkingestraat. II. Een zeer ruim PAKHUIS of BOELHUIS met WOONHUIS en KANTOOR, door J. DE JAGER bewoond, staande Westzijde in de Pelsterstraat, te Groningen, geteekend V no. 187 V. III. Eene BEHUIZING, staande Westzijde in de Pelsterstraat, te Groningen, geteekend letter V no. 186 V, door N. J. WOLTERS bewoond. IV. Een groote TUIN met een royalen KOEPEL, staande en gelegen te Groningen, aan de Stads Plantaatje tusschen de Heere- en Oosterpoorten, op den hoek van de Brandenburgersteeg, geteekend II no. 22. V. Eene BEHUIZING in het Rooze Weeshuisstraatje, geteekend letter A no. 39, door DERK BRUINS bewoond. VI. Eene BEHUIZING in de groote Leliesstraat, te Groningen, geteekend L no. 137, door POELMAN bewoond. VII. Eene BEHUIZING, een SCHUURTJE en TUIN, staande en gelegen te Groenigast, geteekend no. 126, door Meijuffer J. BRAAN bewoond. VIII. Een ZITBANKJE in de Martini Kerk, te Groningen, ten Zuiden van den Zuidwester Pilair, waarin drie Zitplaatsen, no. 841, 842 en 843.

Alle Goederen nagelaten door wijlen den Heer oud-Weesbeër H. BRAAM. Voorts nog IX. Eene nette, weldoortimmerde BEHUIZING met OPENE PLAATS er achter, staande op vrij eigen grond, ten Zuiden aan den Singel, te Groningen, geteekend letter B no. 97 V, door den Heer Luitenant GERSON bewoond. X. Eene wel doortimmerde KOOPMANS BEHUIZING, staande op eigen grond, Westzijde aan het Boterdiep, geteekend letter I no. 111 V, door Meijufvrouw de Wedw. B. DIJKEN in eigendom bewoond.

Om al de perceelen op den 1 Mei, doch Perceel 4 op Gregorie 1835 te aanvaarden. De voorschrevene Goederen kunnen alle op den dag vóór en op den Verkoopdag, des namiddags van 2—4 uren, worden bezigtigd, doch Perceel 9 alleen op den dag vóór dien van den Verkoop.

Over Perceel I kan f 2, 3, 5, 6 en 9 ½ en 10 ½ van den Koopschat, naar 5 pCt. sjaats, bij provisie blijven uitstaan.

Ten overstaan van Mr. J. W. QUINTUS, openbaar Notaris, residerende te Groningen, zullen, op Donderdag, den 15 Januarij 1835, des avonds te 7 uren, ten Huize van den Kastelein J. EEKHOFF, Tz., aan de Groote Markt aldaar, publiek worden Verkocht, ten verzoeken van de Erfgenamen van wijlen J. HEIKENS en Vrouw IDA HAMMING:

I. Eene geheel nieuws doortimmerde groote KOOPMANS BEHUIZING, zijnde eene neringrijke BOEKVERMALERIJ, geteekend letter U no. 65 V, met eene Opene PLAATS, eene BLEEK en eenen TUIN daarachter, hebbende een mandeelligen Gang ter zijde en vrijen uitgang met een PAKHUIS in de Raamstraat, staande en gelegen Westzijde in de Heerestraat, tusschen den Boog en de Poort. II. Eene groote en ruime SCHUUR, tot berging van Goederen, met een Zolder er boven en eenigen OPEN GROND er achter, staande ter zijde van no. 1, uitgang hebbende naar het Zuiderdiep. III. Eene BEHUIZING, Zuidzijde aan het Zuiderdiep, Westzijde van den Heerepoortenhoog, geteekend letter V no. 48 V, met een WOONKELDER er onder en 2 WOONKAMERS er achter, geteekend letter V no. 46 en 47, welke ieder afzonderlijk worden verhuurd en bewoond. IV. Eene WONING, Westzijde in de Kleine Raamstraat, bij het Zuiderdiep, geteekend letter V no. 140 V. Voorts nog:

V. Eene BEHUIZING en OPEN GROND er achter, staande Zuidzijde aan het Damsterdiep, geteekend lett. O no. 188 V, door H. PICCARD bewoond.

VI. Eene WONING, staande ten Zuiden in de Eerste Kerkstraat, geteekend

NATIONALE MILITIE.

BURGEMEESTER EN WETHOUDEREN der Stad Groningen roepen bij deze al de Ingezetenen van deze Stad en derzelver Tafel, welke op den eersten Januarij des jaars 1835 hun negentiende jaar zullen zijn ingetreden, om op de onder bepaalde dagen, telkens des voormiddags van half 10 tot 12 uren, het Raadhuis te verschijnen, ten einde in het Register der Nationale Militie worden ingeschreven, te weten:

MAANDAG, den 5 Januarij 1835,

die, welke wonen in de roode letters A, B, C, D, E, F en G;

DINGSdag, den 6 Januarij 1835,

die, welke wonen in de roode letters H, I, K, L, M, N, O en P;

WOENSDAG, den 7 Januarij 1835,

die, welke wonen in de roode letters Q, R, S, T, U, V, W, X, Y en Z.

Verwittigen voorts de daarbij belanghebbenden:

1) Dat, ten einde allen twijfel omtrent de wettige woonplaats weg te nemen, deswege in art. 56 der Wet woordelijk de navolgende bepalingen zijn vastgesteld:

»De wettige woonplaats of domicilie voor de inschrijving, hier boven vermeld, wordt gehouden, voor hen, die ongehuwd zijn, de woonplaats der Ouderen en, bij overlijden van beiden, die van den eerstbenoemden Voogd; voor de gehuwden, de plaats, alwaar zij hun bestaan hebben. In twijfelachtige gevallen omtrent gehuwden, zal voor de wettige woonplaats gehouden worden die plaats, alwaar zij, op den eersten Januarij van elk jaar, tot de uitoefening van eenig Beroep patent hebben bekomen, of wel voor het middel van het personeel en mobiliair, of dat, hetwelk in de plaats daarvan zoude mogen worden geïntroduceerd, beschreven zijn, en, voor zoo verre zij daarin niet beschreven zijn, noch patent hebben bekomen, de plaats, waar zij zich bevinden; met deze verdere bepalingen, dat zij, die in een vreemd land, uit Ouders, ter oorzaak van 's Lands dienst afwezend, of anderszins op reis zijnde, buiten het Rijk zijn geboren, zullen worden ingeschreven binnen de plaats, alwaar zij hunne Voogden of Curatoren achtergelaten, door hunnen Vader, hunne Moeder, hunnen Voogd of Curator achtergelaten, en geen bestaan hebbende, op de Lijsten van die Gemeente zullen worden gebracht, alwaar hunne Ouders, hun eerst in rang benoemde Voogd of Curator het laatst hunne woonplaats hebben gehad; en wanneer deze woonplaats niet bekend mogt zijn, of dat dezelve buiten het Rijk is gelegen, op die van de plaats, alwaar zij zich bevinden.

»Dat zij, die geene Ouders, Voogden of eigen bestaan hebben, zullen worden ingeschreven op die plaats, alwaar zij zich bevinden.

»Dat de gealimenteerden en kinderen in Godshuizen en liefdadige Gestichten zullen worden ingeschreven in de plaatsen, alwaar de Godshuizen zijn gevestigd of de alimentatie geschiedt.

2) Dat Ouders, Voogden en Regenten volgens de Wet verplicht zijn, hante kinderen of pupillen in persoon, of door iemand, daartoe schriftelijk door hen gemachtigd, te doen inschrijven, met opgave van alle alsdan gevraagd wordende omstandigheden, waaronder begrepen zijn de roode letter en het nummer van het huis, door den ingeschrevene bewoond.

3) Dat de aangave tot de inschrijving in geen geval hoegenaamd mag nagelaten worden, welke aanspraak op vrijstelling iemand ook zoude vermeenen te hebben, wegens militaire of schutterlijke dienst, gebreken, of anderszins.

4) Dat onder de inschrijving ook begrepen zijn de gehuwden en afwezenden, zijnde de eerstgenoemden gehouden, om, in gevolge art. 17 der Wet van den 27 April 1820, hunne bewijzen tot vrijstelling als zoodanigen op hetzelfde tijdstip over te leggen, waarop dit voor alle anderen, die aanspraak op vrijstelling hebben, is bepaald, en

5) Dat, overeenkomstig een Koninklijk besluit van den 7 Augustus 1823, no. 74, en daarop gevolgde ministeriële aanschrijving, degenen, die aan de inschrijving moeten voldoen, zich omtrent hunnen juiststen ouderdom op geene andere wijze dienen te verzekeren, dan door een extrakt uit het geboorte-register, hetwelk voor ieder verkrijgbaar is, en ook alleen als een wettig bewijs voor den ouderdom kan worden aangenomen.

Burgemeester en Wethouders willen verder een' ieder' der belanghebbenden ten ernstigste hebben gewaarschuwd, zich, om welke redenen het ook zijn mogt, aan de inschrijving en aan zijne verdere verplichtingen, ten opzichte van de Nationale Militie, niet te onttrekken, als hebbende de Wet van den 8 Januarij 1817 daaromtrent, in art. 33, 167 en 168, en de Wet van den 27 April 1820, in art. 8, 10, 11 en 41, met de gestrengste straffen bedreigd, bestaande in gevangenis of dwang tot de dienst zonder looting; terwijl zelfs, naar gelang der omstandigheden, met zoodanige wederspanningen zal moeten gehandeld worden, als ten aanzien van deserteurs is voorgeschreven.

Roepen voorts op diegenen, welke reeds bij de Nationale Militie dienen, en, in gevolge art. 21 der Wet van den 8 Januarij 1817, no. 1, vermeenen mogten reclames te kunnen inbrengen, om die reclames vóór den 5 Januarij eerstkomende, op de wijze in dat artikel bepaald, ter kennis van Burgemeester en Wethouders te brengen; zullende zij daartoe ter Stads Secretarij nadere inlichtingen kunnen bekomen, en luidende het gemelde art. 21 der Wet als volgt:

»Almede zullen zich jaarlijks, vóór den vijftien Januarij, aan het plaatselijk bestuur in geschrifte moeten adresseren de, bij de Nationale Militie voor zich zelven dienende, manschappen, die, in den loop van het laatst voorleden jaar, hetzij door overlijden van eenen Vader, of wel eenen Moeder, weduwe zijnde, of door eene plaats gehad hebbende regterlijke separatie of echtscheiding der Ouderen, of eindelijk door overlijden van eenen Broeder of Broeders, regt op vrijstelling, overeenkomstig de bepaling bij art. 91 gemaakt, hebben verkregen, en hun ontslag dienvolgens zullen verlangen. Bij deze verzoekschriften zullen moeten worden overgelegd de noodige bewijzen, ingerigt overeenkomstig de voorschriften, bij het aangehaalde art. 91 gestatueerd. Tot het doen der voorschrevene jaarlijkse aanvragen om ontslag zijn, even zeer als de manschappen zelve, ook derzelver Ouderen, Voogden, Curatoren en Gemagtigden bevoegd.

En brengen eindelijk ter kennis van diegenen, welke tot vermindering van het contingent dezer Stad als Vrijwilligers bij de Nationale Militie zouden willen dienen, dat zij zich tot dat einde kunnen aangeven ter Stads Secretarij, alwaar het daartoe bestemde Register ter inschrijving, gedurende de maand Januarij aanstaande, dagelijks, uitgezonderd de Zondagen, des morgens van 10 tot 12 uren, open zal liggen; zullende aan hen eene Premie van dertig guldens worden uitgereikt, wanneer zij door den Militie-Raad tot de dienst worden goedgekeurd.

En opdat deze kome ter kennis van een' iegelijk, dien zulks mogt aangaan, zal dezelve worden geplaatst in de eerstvolgende *Groninger Courant*, en aangeslagen, waar zulks te doen gebruikelijk is.

Gedaan in het Raadhuis te Groningen, den 22 December 1834

Burgemeester en Wethouders: J. F. VAN IDDEKINGE.

De Secretaris bij het Bestuur der Stad Groningen: J. H. M. HORA SICCAMA.

BURGEMEESTER EN WETHOUDEREN der Stad Groningen, door den Heer Majoor, kommanderende het 2de Bataljon der 1ste Afdeeling Groningsche Schutterij, zijnde verzocht, de onderstaande Kennisgeving in de *Groninger Courant* te plaatsen, voldoen daaraan bij deze, en verwittigen dienvolgens de belanghebbenden, dat hierdoor is komen te vervallen H. E. A. Notificatie van den 18 dezer, geplaatst in het *Bijvoegsel* van het vorige nummer dezer Courant en waarbij de Verlofangers van voormeld Bataljon zijn opgeroepen, om op den 3 Januarij aanstaande op de Inspectie te verschijnen.

GRONINGEN den 22 December 1834.

Burgemeester en Wethouders: J. F. VAN IDDEKINGE.

De Secretaris bij het Bestuur der Stad Groningen: J. H. M. HORA SICCAMA.

KENNISGEVING.

De MAJOOR, kommanderende het 2de Bataljon der 1ste Afdeeling Groningsche Schutterij, brengt door deze ter kennis van al de met Onbepaald Verlof zijnde Manschappen van gemeld Bataljon, dat het den Koning behaagd heeft, bij rescript van den 11 dezer, no. 14, in overeenstemming van art. 8 van Hoogstdezelfs besluit van den 25 Julij j.l., no. 88, te bepalen, dat de Tweemaandelijksche Inspectie over de mobiele Rustende Schutterij, bij art. 7 van gemeld besluit voorschreven, niet in de maand Januarij 1835, maar in het begin van de maand Maart daaraanvolgende zal worden gehouden, en dien ten gevolge niet op den 3 Januarij 1835 zal plaats hebben.

Zullende echter diegenen, welke (krachtens art. 20 van voornoemd besluit) tegen het ontslag van deszelfs Plaatsvervangers in dienst zijn gesteld, op Woensdag, den 7 Januarij 1835, des morgens te 10 uren, voor de Nieuwe Kazerne alhier moeten verschijnen, ten einde te worden gekleed en de Krijgsartikelen, enz. te hooren voorlezen.

De Majoor, kommanderende het 2de Bat. der 1ste Afd. Gron. Schutterij: DE MEY.

BURGEMEESTER EN WETHOUDEREN der Stad Groningen, als daartoe verzocht door den Heer Majoor, kommanderende het 2de Bataljon der 2de Afdeeling Mobiele Groningsche Schutterij, brengen ter kennis van de belanghebbenden, dat, ten gevolge rescript van Zijne Majesteit, van den 11 dezer, no. 14, de tweemaandelijksche inspectie over de mobiele Rustende Schutterij niet in de maand Januarij, maar in het begin van Maart aanstaande zal worden gehouden; moetende evenwel de Geremplaceerden, welke voor hunne Plaatsvervangers zijn in dienst getreden, zich op Woensdag, den 7 Januarij 1835, des morgens te 9 uren, aan de Kazerne te *DELFIJL* bevinden, om gekleed en gewapend te worden.

Gedaan in het Raadhuis te Groningen, den 22 December 1834.

Burgemeester en Wethouders: J. F. VAN IDDEKINGE.

De Secretaris bij het Bestuur der Stad Groningen: J. H. M. HORA SICCAMA.

PUBLICATIE.

BURGEMEESTER EN WETHOUDEREN der Stad Groningen, gezien het besluit van den Raad dezer Stad, van den 8 October l.l., no. 1; gezien het Koninklijk besluit van den 14 November l.l., no. 113; gezien de resolutie van de Edele Groot Achtbare Heeren Gedeputeerde Staten dezer Provincie van den 2 dezer, no. 2, brengen bij deze ter kennis van een' ieder:

1) Dat de Stedelijke belasting op den turf en de steenkolen, door de invoering van een Rijks accijns op die speciën, niet meer geheven kan worden op den tegenwoordigen voet, en dat het Stedelijk Bestuur dienvolgens bij opgemaakt Koninklijk besluit is gemachtigd, om het Stedelijk middel op deze speciën in te vorderen door de heffing van opcenten op de hoofdsommen van den Rijks accijns op den turf en de steenkolen en van eene eigene Plaatselijke belasting op die speciën, voor zoo verre dezelve veraccijnsd ingevoerd zullen worden, en zulks tot zoodanig bedrag en onder zoodanige bepalingen omtrent de, bij den uitvoer van turf en steenkolen, te verleenen teruggave van belasting, als vermeld is in het hierna volgende

TARIEF.

a. Bij veraccijnsing in de Stad:
25 opcenten van den principaelen Rijks accijns van den turf en 40 » als voren van de steenkolen en sintels of tindels.

b. Bij invoer:
Van 100 tonnen turf 1ste soort 1ste kl. f 2-50.
» » 2de » - 1-50.
» » 3de » - 1-00.
2de » 1ste » - 1-50.
» » 2de » - 1-00.
» » 3de » - 0-50.
Voor 1000 » schalkolen . . . - 2-00.
» 10 mudden grove meekolen . . - 1-40.
» 10 » kolengruis . . . - 1-04.
» 10 » sintels of cindels . . - 0-80.

Meerdere of mindere hoeveelheid naar evenredigheid.

Zullende de buitenlandsche en binnenlandsche turf uit de irreguliere veendarijen, wanneer dezelve in deze Gemeente worden ingevoerd, mede aan de belasting onderworpen zijn in gelijke verhouding, als voor den Rijks accijns is vastgesteld, namelijk: de buitenlandsche spon- of baggerturf tot het dubbele bedrag en de buitenlandsche gestoken of gegraven turf tot gelijk bedrag als de binnenlandsche spon-, bagger- of haggelaarturf uit de lage veenen en de binnenlandsche turf uit de irreguliere veenderijen, met inachtneming van dezelfde klassifikatie en tot gelijk bedrag voor iedere klasse als de binnenlandsche turf uit de hooge veenen.

c. Restitutie bij den uitvoer:

Bij den uitvoer naar buiten der stad en derzelver tafel van turf, steenkolen of sintels, zal de daarvan betaalde stads belasting, overeenkomstig het voorschreven tarief, plaats hebben.

Bij deze restitutie zullen meerdere en mindere hoeveelheden naar evenredigheid worden berekend.

2) Dat de heffing van de opgemaakte plaatselijke belasting zal aanvangen met den eersten Januarij aanstaande.

En opdat deze kome ter kennis van allen, die daarbij belang hebben, zal dezelve in de *Groninger Courant* geplaatst en voorts, waar zulks te doen gebruikelijk is, aangeslagen worden.

Gedaan op het Raadhuis te Groningen, den 18 December 1834.

Burgemeester en Wethouders: J. F. VAN IDDEKINGE.

De Secretaris bij het Bestuur der Stad Groningen: J. H. M. HORA SICCAMA.

TWEDE KAMER DER STATEN-GENERAAL.

Zitting van Maandag, den 22 December.

In de bijeenkomst van heden is beraadslaagd over het ontwerp van wet, tot vaststelling van de ligting der nationale militie voor het volgende jaar.

De heeren Schimmelpenninck, Luxac, Sandberg en Warin hebben dat ontwerp bestreden; verlangende zij, dat de ligtingen van 1826 en 1827, vóór de indienststelling van 1835, zouden worden ontslagen. Zij zagen er te veel bezwaar in, om tien ligtingen der nationale militie in dienst te houden, ja vonden dergelijke indiensthouding strijdig met de grondwet en de andere op het stuk der militie bestaande wetten, omdat toch een vijfde der geheele militie jaarlijks moest worden ontslagen, en alleen bij dreigend oorlogsgevaar de indiensthouding was veroorloofd. Dergelijk dreigend oorlogsgevaar bestond er, huns inziens, niet, en in tegendeel, zoo er dan geen vrede bestond, dan hielden zij daartoe al meer over.

De heeren v. Dam v. Isselt, Hooft, Druyvesteyn, Beelaerts, Quintus, v. d. Gronden, v. Jonge, v. Swinderen en v. Alphen drongen allen op dat ontslag der miliciens van 1826 en 1827 aan, maar maakten hetzelfde ondergeschikt aan de politieke omstandigheden, die zij niet kenden, en zij verklaarden, dat zij, in dezen stand der zaak, de verantwoordelijkheid voor de gevolgen van een ontslag ontslag niet op de vergadering wilden laden. Zij maakten opmerkingen op de logentaal der Belgische ministers, die voorgeven, dat Oud-Nederland zich wapent, terwijl zij intusschen, onder dat voorwendsel, nieuwe krijgstoerusting maken. Zij vreesden, dat deze versterking van het vijandige leger, waarover Fransche bevelhebbers het bevel voeren, en hetwelk door een' Franschen generaal wordt geleid, met geheime bedoelingen vergezeld ging, en meenden, dat men op geene verdragen konde vertrouwen van de zijde van Mogendheden, die sinds 1830 hadden geleerd, hoe zij zich aan verbonden hielden. Zij geloofden, dat er niets anders overbleef, dan vertrouwen te stellen in de Regering, die doordrongen behoort te zijn van de hooge noodzakelijkheid, om de zich boven hunnen tijd in dienst bevindende miliciens, zoo spoedig doenlijk, te ontslaan.

Bij deze gelegenheid hebben de heeren Luxac en v. Dam v. Isselt wederom aangedrongen op de beëindiging der geschillen, het sluiten van den vrede, het herstellen onzer grondwet, de invoering der nieuwe regterlijke magt, het bevrijden van den koophandel van alle belemmeringen, het opbeuren van den landbouw.

Z. Exc. de minister van binnenlandsche zaken heeft daarop het ontwerp verdedigd, en onder andere aangevoerd, dat de tegenwoordige staat van zaken, welke geen oorlog, maar toch ook geen vrede is, de indiensthouding der vroegere ligtingen wettigde; — dat, ook bij de meeste vrijgevigheid, omstandigheden kunnen bestaan, waarin het geven van inlichtingen omtrent de buitenlandsche aangelegenheden onmogelijk is; — dat zoodanige omstandigheden bestonden bij het openen van deze zitting der Staten-Generaal, en ook nu nog bestaan; — dat de Regering, als met het beleid van buitenlandsche zaken belast, best kan oordeelen, of het raadzaam zij, een' maatregel te nemen, die eene eerste schrede van ontwapening zou wezen. Hij heeft de artikelen der grondwet te dezen vergeleken, en geoordeeld, dat alleen art. 206, hetwelk het jaarlijksch ontslag in vrede tijds voorschrijft, van toepassing is; — dat de ongewone omstandigheden, waarin wij verkeeren, kan toelaten, om, bij tegenstelling, de gevolgtrekking te maken, dat gedurende dezelve de vroegere ligtingen in dienst mogen blijven; of dit echter moet geschieden, was eene vraag, die de Regering zelve ontkennend wenschte te beantwoorden.

De minister verklaarde, dat de Regering niet in gebreke zal blijven, eene of meerdere ligtingen huiswaarts te zenden, zoodia de veiligheid van den Staat zulks zal gedoogen, en Z. Exc. merkte aan, dat de lotelingen van 1826—1829 reeds met groot verlof huiswaarts gekeerd zijn. Ten slotte gaf Z. Exc. de hoop te kennen, dat de vergadering, door het aannemen der voordragt, weder een blijk zou geven van eenstemmigheid met — en vertrouwen in de hooge Regering.

Bij stemming is het ontwerp aangenomen met 40 tegen 10 stemmen. — Tegen hebben gestemd de heeren v. Rappard, Schimmelpenninck, Warin, Repelaer, Backer, Rengers, Sandberg, Cats, Gockinga en Luxac.

Morgen zal over de begrootingswetten beraadslaagd worden.

de kantonale vergadering 2900 of 4te ten honderd en bij gelegenheid der reclames in 1833, 1100 of 1ste van de honderd. — Van groote tegenkanting of van het gevoel van onrechtvaardige behandeling, ter zake van het kadaster in dat gewest, schijnt dit derhalve geene aanleiding op te leveren.

Van al hetgene over dit onderwerp verder gezegd zoude kunnen worden, en op de redevoering niet ongepast zoude voorkomen, wil men zich gaarne van beschiktheid onthouden; men rekent zich evenwel verplicht, waartoe de vreesgeregde betrekking in staat stelt, het Hoofdbestuur vrij te spreken van het voerzorgende, dat de schatters op bevel van hooger hand de schattingen zouden hebben moeten opdrijven, welke vernederende handelwijze nimmer het gewest te geweest, ook met operatiën van het kadaster onbestaanbaar is, omdat de schattingen door de berekenende huurkontrakten worden geregeld en de begrotingen alleen kunnen maatstaf daarin vinden en, behalven de zelve gedreven waren boven de middelbare huur, tering moesten worden gebragt tot de uitkomsten welke de verpachtingen gebieden.

Het kontrakt door den Heer Quintus aangevoerd, is onder het groot getal hierboven vermeldde huren begrepen, indien immers hetzelfde gedurende het tijdvak, dat voor de schattingen is aangewezen, aangegaan is, doch verliest men zich niet in de invloed, geheel door andere meer overwegende, als het evenwel buiten dat tijdvak behoorende, dan mag het niet in aanmerking komen, en zal men zich ook vooraf, om daarop te kunnen argumenteren, wel hebben verzekerd, dat al de bij te voegene verplichtingen, voorbehoudingen, lieden, enz. naar de wettige mercurialen zullen zijn berekend en geene percelen onder de schatting begrepen, als waarlijk in huur zijn afgestaan, hetwelk soms nog al moeilijk is en uit de redevoering van den Heer Cars, lid der Tweede Kamer wegens Vriesland, dezer dagen gehouden, gebleken is, met opgave van dien aard, eene leedere en kiesbare zaak te wezen.

Men heeft gemeend, er niet van tusschen te kunnen deze bedenkingen op de redevoering van den Heer Quintus te moeten maken, zonder nogtans bij de gezegde onverdiende harde uitdrukkingen beschiktheidshalve te blijven staan, en zoude men het onderwerp der polemiek hiernede, in zoo verre voor afgestand tegenhouden, doch de gelegenheid niet laten voorbij gaan op te merken, dat door een ieder met geneegen bij het lezen zijner redevoering zal zijn vernomen, dat Zijn H. Ed. Gestr. van het kadaster zoo afkeerig niet is, als bij de behandeling omtrent Noord-Brabant, wel zoude doen gelooven, om reden dat Zijn Hoog. Ed. Gestr. negengeg. halverwege dier redevoering, de invoering van het kadaster, hetwelk hij over het geheele Rijk verwerpt, juist in grondbeginsel aanprijst, en van toepassing nuttig acht voor de provincien afzonderlijk, ziet zinde dat werks zoude kunnen dienen ter wegneming van alle ongelijkheden, welke dus tusschen gemeenten en eigenaren zullen bestaan.

Beteren lof dan deze aanbeveling van het kadaster had men niet mogen verwachten, en doet het duidelijk bewijs uitkomen, dat de Heer Quintus, als verlicht man en verstandig Staathuishoudkundige, de deelmatigheid en de nuttigheid van het kadaster zeer wel inzende, het deze aanprijzing waardig keurt.

— GRONINGEN den 27 December 1834.

EEN VLUGTIG BLIK OP DE ENGELSCHEN.

Ik was, een paar nachten geleden, geducht aan het droomen. Ei, ei, gij wilt ons nieuwsgierig maken en dien droom ons opdruischen. Abuis, lieve lezer! Droomen zijn doorgaans, ten minste als nagenoegentijg tegen een, zoo verward, zoo potterig, dat er niet wat aan dient gesteld, veranderd, afgeleerd, bijgevoegd te worden, zal er een verhaal van voor den dag komen, dat eenigzins aaneengesloten en geregeld uitziet. Evenwel moest ik zeggen, dat ik gedroomd heb, niet omdat de zulk een zeldzaamheid of bijzonderheid is, want, gelijk alle menschen kinderen dikwijls, nagenoeg elken nacht droomen, zoo is het ook met mij; maar omdat dit juist de aanleiding geweest is, om eene enkele vlugtige gedachte neder te stellen over de Engelschen. In dien droom namelijk kwam o. a. ook voor, dat ik deelde in eene schipbreuk op de Engelsche kust. Het stoeten en verbijzelen van het vaartuig — natuurlijk vrees, stoomboot, want wie reist thans niet eene andere soort van vaartuig, — was plotseling: ik ontwaakte als door eenen schrik. Ik konde niet spoedig weder inslapen, den zoo geraakte ik van het droomen aan het denken over het volkje, op welks kusten ik gedroomd had, schipbreuk te lijden. Hoe natuurlijk! niet waar? Misschien vindt men er wel een apodiktisch bewijs in voor de zoogenoemde *concordantie ideeën*, daar ik zoo van de gedachte aan het land geleid werd tot de gedachte aan de bewoners. Maar wij willen het baspelen hierover aan de heeren filosofen overlaten, hun gunnende, naar de grondbeginselen van LEIBNITZ, KANT, FICHTE, SCHELLING, KRUG, HEGEL, of van wien dan ook, naar hun welgevallen uit te weiden; en wenschende hun hierbij het proficiat.

Dat Engeland, dacht ik, is toch al een raar landje. Wat vindt men al niet op den bodem van hetzelfde en onder den grond! De zonderlingste zaken treft men aan en de meest tegenstrijdige bij elkanderen. De Geologen althans leveren ons veel merkwaardigs ten dezen opzichte. Maar zulk een raar landje dat is, zelt een raar volkje is het ook. Als eilanders is het wel eenigzins te verwachten, dat zij in karakters van de vastelands bewoners verschillen zullen; maar zij zijn hieromtrent zonderling en eenig. Slaet een blik op hunne geschiedenis, bijzonder nadat de Romeinen dit land verlaten hebben en hetzelfde is ingenomen door onderscheidene volken; gij zult dergelijke moeilijkheden vinden. Wat is, b. v., die geschiedenis rijk in de onderlinge beroeringen, twisten, vernielingen der onderscheidene volksstammen, met eene woestheid, welke schier niet geloofbaar is, vooral ten opzichte van de eigenlijke Engelschen en Schotten! Hoe bloedig is de geschiedenis van de zoogenoemde roode en witte roos! Dit brengt mij — immers al weder — aan den schakeling van denkbeelden — tot de Koningen en de Koninklijke regering. Waar vindt men een land, in hetwelk zich zoo veel handelen, naar de kroon, hebben uitgestrekt en lust betoond den scepter te zwaaien? Waar hebben zich zoo veel Vorsten en Vorstinnen tegen elkanderen als gewreven en geschuurd, zoo als in de tijden van de zoogenoemde roode en witte roos? De Koninklijke Majesteit, hoe hoog werd zij niet geëerd, met wat onheperkt vermogen zwaide zij den scepter! Maar hoe menigmaal grensde intusschen het *Cæsar* aan het *nihil*! Hoe menige Koning bekocht het met zijn leven en had aan het lot van MAS ANIELLO gelijkheid! De Koningen werden niet alleen openlijk op het schavot, op grond van een regterlijk vonnis, omgebracht, maar ook door sluipmoord. Zelfs werden zij in de gevangenis omgebracht, en wel eens op de jammerlijkste wijze, die van de wreedheid en barbaarsheid dier eilanders getuigt. Zoo werd, b. v., in 1327 EDUARD de tweede in de gevangenis, terwijl hij sliep, op den buik geworpen, en zoo, door groote zwaarte van gewicht, liggende gehouden. In die positie werd hem in den anus met geweld een hoorn diep ingedrukt, om geen teeken van wonde te doen plaats hebben, en door dien hoorn werd een gloeiend ijzer in het lichaam ingeduwd, tot dat hij het bestierf. Het is immers waarachtig nog erger dan spieden.

Is de geschiedenis van Engeland rijk aan hetgene men zonderling noemt en eveneens aan tegenstrijdigheden, zoo is ook het karakter der natie zonderling en eenig; en daarmede moeten wij ook, geloof ik, vele hunner, ons ten minste, zonderling voorkomende wetten, instellingen, verordeningen en gewoonten in verband brengen. Men denke, om iets te noemen, dat het den man vergund is zijne vrouw openlijk te verkoopen, indien hij haar aan een touw naar de markt leidt en aan een paal bindt. Waarlijk, zoo leeft nog een Turk met zijne vrouw.

Inderdaad een Engelschman is al een wonderlijk mensch. Hij acht volstrekt niemand, die zijn landgenoot niet is. »Het is toch regt jammer, dat hij geen Engelschman is,« dit is hunne gewone betuiging, als zij spreken, of hooren gewagen van iemand, die door buitengewone en onderscheidene verdiensten groot en beroemd is, maar de eer niet heeft op hun eiland geboren te zijn. Dat de Engelschman norsch, terugstootend, in zich zelve gekoerd is, laat zich ligt begrijpen.

Als iets geheel eigendommelijks kunnen wij de weddenschappen beschouwen. Beuzelingen zijn bij hen vaak oorzaken, dat er om vele duizenden gewed wordt, dat men zijn gansche vermogen op het spel zet; en eene verlorene weddenschap is altijd de eerste schuld, die afgedaan wordt. In hunne weddenschappen tonen zij de razernij nabij te zijn. Een enkel voorbeeld moge dit ophelderen. Men zag eens iemand in het water vallen, terstond werd er gewed, of hij er zou uitkomen of verdinken. Welk gewoon Christenmensch zou nu toch om zoo iets gaan wedden? Inmiddels komt iemand met eene schuit tot redding; maar,

hoe onmenschelijk! de wedders, die om het lot van een mensch weinig geven, pogen met geweld het redmiddel terug te houden, en den ongelukkig aan zijn eigen lot over te laten, alleen omdat anders de weddenschap niet veel. Daaraan dus zouden zij het leven van een mensch opofferen. Tot de vele en aanzienlijke weddenschappen geeft eene enkele bokspartij, een gansche van twee haren aanleiding! en ook deze twee dingen behooren tot de eigenheden der Engelschen; terwijl beide hunne woestheid en barbaarsheid, kenmerken. Op beiden zijn zij verzet; om het laatste te bloediger te maken, de bloedkleur schijnt hun aangenaam; getuige, b. v., de nationale kleeding der krijgslieden, worden de arme dieren niet alleen op het vechten afgereg, en wordt hunne woede opgewekt, ook door licht wat in de teeven, maar ook worden hun stalen sporen aangedaan. En toch willen de Engelschen gaarne voor zeer bestaand, doofgaan. Men kan dit toegeven, als beschaving alleen in industrie moet gezocht worden, waarin zij zeker uitmunten, anders laat waarlijk hunne heshaving en verlichting, in vergelijking met andere Europese volken, veel te wenschen overig. In onderscheidene wetenschappen mogen zij zich ook wel wat haasten.

Den Engelschman is ook een raar mensch, ten opzichte van zijne denkbeelden omtrent de eeg. »Hoe een zoogenoemd fatsoenlijk mensch is het geene schande wegens verkwistende en losbandige levenswijze schulden te maken, huisgezin, vrouw op te knippen, in afmoede te dompelen en anderen ongelukkig te maken; maar veraanwending rekent men het wegens schulden gemaakt te worden, en zoo als de contrasten vele zijn, zal men ook schaars een land en volk vinden, waar en verkwisting en gierigheid tot zulk een hoogte worden opgedreven als in Engeland. Dat er bijzondere aanleiding tot woeker in zulk een land zal zijn, laat zich ligt denken.

Onder de eigendommeligheden van den Engelschen bodem behoort ook de zelfmoord. Waar geschieden zoo vele zelfmoorden als in Engeland? Men wil dit hebben afgeleid van het swaarmoedige temperament, hetgene hun zou eigen zijn en gevoeld worden door hunne manier van eten en drinken. Maar dit verklaart toch op veereik niet alles. Koelbloedig, om elke beuzeling, uit zoogenoemde caprice helpen zij zich af patres. Twee wandelden langs de rivier van Londen: de eene beweert, dat iemand in koelen bloede en bij het volkomen gebruik van zijn gezond verstand zich niet zal of kan om het leven helpen. De andere vraagt: gelooft gij, dat ik thans, terwijl ik met u spreek, in kalme, bedaarden toestand verkeer en het volkomen gebruik heb van mijn gezond verstand? Dit stemt, de eerste hem toe. En om nu terstond te toonen, dat diens opgeworpene stelling valsche is, springt hij plotseling in den Teems en verdrinkt zich. Dit is bekend, dat zij aan elk verdriet, van welk eenen aard en hoe banzelachtig ook, spoedig een einde weten te maken door de verkorting van hun leven, terwijl een luchtige Franschman dat weet te versotten met zingen. Waarlijk het is, alsof zij de antipoden van deze hunne overburen waren. Hoe veel toch treft men in beide deze naties aan, hetwelk met elkanderen contrasteert! Om nog een enkel voorbeeld hiervan bij te brengen, bepaal ik mij tot beider poëzij. De Fransche taal is, in verhouding tot het proza, al mede de gemakkelijkste van de onderscheidene talen van Europa; de Engelsche in tegendeel de moeilijkste.

En dit brengt mij — zonderling! al weder *idearum concordantie* — tot hinde taal. Deze is toch ook al een wonderlijk mengelmoe van alles. Behoudende aan de bekende legende, of mythe, hoe zal ik het ding noemen? dat, de duivel alle talen van Europa verzameld hebbende in een groot aardenvat, met hetwelk hij over Engeland vloog, (was hij toen misschien niet var meer van huis?) die pot toen juist brak, en dat van de verspreiding, daardoor veroorzaakt, de Engelschen hunne taal zouden ontvangen hebben. (ook dit geschiedt viel hun dan te heart van den boonen geest); kwam mij juist te binnen de onnoozele vraag van mijn tegenjarig zoonje, of, namelijk, de Engelschen hunnen naam van de Engelen zouden gekregen hebben? Ik sprak natuurlijk, zoo veel mijn begrip toeliet, over de vroegere bewoners van dat land en den naamsoorsprong, daar van ontleend; maar ik dacht daarbij: hoe kwam het toch een kind in de hersenen, dat te jong is, om aan ironie te denken? Van de Fransche taal zeide eens een beroemd Hollandsch geleerde: *est lingua Latina rustica, corrupta*. Van de Engelsche taal moet men zeggen: zij heeft van alle talen wat gestolen, of genomen. Zoo ook hier in de taal een afdrak van het volk, hetwelk dezelve spreekt?

Als Eilanders is het niet vreemd, dat zij een weinigje eigenbelangzoekend vallen; maar zij zijn dat toch in hoegere mate. Voor winst doen zij alles: het is een volk van kooplieden, zeide eens NAROLON; en dit oordeel was geens in zijn mond, niet tot hunnen lof. Zij weten bijzonder wel alles wat zich toe te halen, bij de vernieling van de welvaart van anderen. Wij denken hier, bij v., aan de Deegsche vloot (1807); aan het opbrengen der Hollandsche schepen (1795 en v.v.), en dat wel ten behoeve van den Erf-Stadhouder. Intusschen niet een enkel stukje hout gaven zij daar van ooit terug. Leelijk steekt dat af bij de handelwijze van Frankrijk, hetwelk de Portugesche schepen, in beslag genomen ten behoeve van Don PENNO, onlangs ook eerlijk terug gaf. Zalig zijn de bezitters! dacht ook Engeland ten opzigt van de Kaap de Goede Hoop en Demerary. Maar hoe menigmaal heeft Engeland Nederland onderdrukt en bezeteld: openlijk met geweld, of meer heimelijk door intrigues, van de wording van ons vrij volksbestaan tot heden toe. LUXEMBURG handelwijze was ook eenen Engelschman waardig. Een Engelschman was het WILLIAM STANLEY, door LUXEMBURG als bevelhebber naar Deventer gezonden, die in 1580 deze stad verraderlijk aan de Spanjaarden overgaf. Men zegt, dat het ook een Engelschman, zoo niet van geboorte, althans van afkomst is, die van het Kasteel van Antwerpen gedeserteerd, met zich nemende plannen, kaarten, enz., den Franschen veel dienst heeft bewezen in het binnagien van die sterkte.

Hunne staatkunde berust op eigenbelang en is dus verbonden met hunnen koophandel. Het gansche volhouden tegen Frankrijk, het gedurig aanstoken en bevorderen van oorlog tegen hetzelfde (1793—1815) was, wel gezien, niet der volken, maar hun eigen belang. Hunne staatkunde gaat diep, zeer diep, zeide eens iemand. Ja wel zeer diep, werd er geantwoord, zij gaat tot in de hel toe. Een derde zeide: men zou misschien nog eigenaardiger kunnen zeggen: zij is uit de diepte der hel ontleend. Wie denkt niet aan hunnen Machiavelschen, alias helischen stelregel, steeds zoo heerlijk door hen in praktijk gebragt: *divide et impera*. En wien wordt hierbij niet Oostindie, Spanje, Portugal, België enz. enz. voor den geest gebragt?

Maar thans zijn, bij de verandering van het ministerie, de kaarten immers geheel vergeven en de bordjes verhangen. Zal het Tory-ministerie niet anders en beter handelen? Wat zal het nu zijn? vragen wij met den profeet. Zal men zich nu niet billijker gezind betoonen; ook bijzonder ten opzichte van ons Vaderland, Englands alouden en voor hetzelfde zoo gewigtigen bondgenoot? Misschien ja. Maar dan vooral, wanneer men begrijpt, dat Englands belang dat vordert. Alsdan zal ook de Alliantie met Frankrijk op losse schroeven gesteld worden, en misschien wel geheel instorten. Zoo zouden wij misschien nog rare dingen kunnen zien gebeuren ten opzichte van Spanje, waar Don CARLOS de hoop nog niet opgeeft, en Portugal, waar Donna MARIA met oom en man lief nog altijd op Micheloorn een weekend oog dient te houden. Met Algiers, Tripoli, Ancona, Turkije, met Luxemburg en België zoude ook nog al wat aardigs kunnen voorvallen. Men wil zelfs door huwelijke verbanden een telg uit het Huis van Oranje hoop geven op de kroon van Engeland.

Wat zal het nu zijn ten opzichte van al dit opgenoemde, of immers een gedeelte van hetzelfde, in het volgende jaar, hetwelk wij weldra met elkanderen hopen in te treden? Zie, lezer! dat is immers ook al weder, bij het ten einde loopen van den tegenwoordigen jaarkring, eene soort van samenstringing van denkbeelden. Maar vooral zullen wij met belangstelling ten opzichte van ons dierbaar Vaderland vragen: Wat zal het nu zijn? Wat zal het volgende jaar voor hetzelfde baren? Wie zal niet voor hetzelfde, voor de algemeene en bijzondere, voor binnen- en buitenlandsche aanlegenheden het beste wenschen? Wie zal niet in zijne wenschen en beden de belangen van Vaderland en Koning vereenigen, als die onscheidbaar zijn; en den zegen van God afbidden, tot algemeene bloei, tot welvaart en voorspoed; en alzoo met Nederlands geliefkoosden dichter smeecken:

*Bewaar o God! bescherm den Vorst,
Den Vorst en 't Vaderland!*

E. B. V. V.